



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Horologivm Sacerdotale Sacerdotibus tam Ecclesiasticis,
quàm Religiosis, præsertim Neomystis Ordinem diei, &
praxes indicans Opera quotidiana exactè, sanctéque
obeundi**

Dirckinck, Johann

Coloniæ, 1690

§. III. Fontes Lacrymarum. Seu considerationes ad excitandum Dolorem de
peccatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50863](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50863)

facris. Item in aqua lustrali, chrismate, aliisq; ad usus sacros necessariis, ad que ex officio obligaris.

§. III.

Fontes Lacrymarum.

Seu considerationes ad excitandum

Dolorem de peccatis.

Licet contritio & dolor de peccatis donum Dei sit; ea tamen ex parte nostra etiam adhibitis considerationibus & precibus procuranda esse: duplicem proinde fontem subijcio, primum pro peccatis venialibus, alterum pro lethalibus, ut varietas juvet, & per septenos hebdomade dies serviat.

FONS I.

Lacrymarum doloris & amoris ex consideratione peccatorum venialium profluens:

VENA I.

Natura peccati venialis.

I. Expende: Peccatum veniale est quedam offensa Dei, est culpa, reatus, iniquitas,

P
Dirckinck

orolog
Lacerdot

tas, impietas quadam, quam Deus aequus
 mus rerum estimator odit: odio sunt
 impius & impietas, quod non solum
 mortali, sed cum proportione etiam de
 niali peccato intelligendum est.

II. Prima odii hujus divini causa
 contrarietas, repugnantia, oppositio
 dam Dei & peccati cujuscunque:
 enim Deus sit sanctitas essentialis, &
 prema puritas, nullam etiam minimam
 ferre potest impuritatem; longè min
 quàm soltenebras.

III. Hinc oritur, quod peccatum
 unicus & implacabilis Dei hostis, &
 lum illud malum quo destrueretur, si
 strui posset: satiùsque foret ex mente
 etorum totum Universum annihilari
 quàm vel unicum verbum otiosum
 ferri: majoris enim momenti est
 mum Creatoris malum, quàm maximam
 creatura.

Affectus odii & doloris.

QUanto igitur odio, Anima mea
 cata hujusmodi prosequenda
 dolore expianda! quo studio præca

da! cū præstet Angelos omnes interire
 universos homines damnari, omnes Bea-
 tos cælo ejici, omnes creaturas in nihi-
 lum redigi, quā unico peccato levissimo
 Deum offendi. Detestor mi Deus, omnia
 hæc peccata mea, propè innumera, & in-
 timè doleo, quod toties aliquid tibi dis-
 plicens perpetrârim.

VENA II.

Macula peccati venialis.

I. Peccatum Veniale est macula ani-
 ma, deformans & defœdans præcipuum
 ac pulcherrimum opus Dei, scilicet ani-
 mam justæ: est velut ulcus in venusta fa-
 cie; est velut lutum in candida veste: est
 scabies & sanies purulenta stomachum
 aliis movens: quâ si mundari esset in tua
 potestate, nunquid statim velles?

II Tanta autem est hujus macule fœ-
 ditas, ut si, per impossibile, esset in Anima
 Christi Domini, privaret eam visione bea-
 tificâ, & humanitatem ejus cælo exclu-
 deret.

III. Imò si præditus esses virtutibus ac
 meritis Beatissimæ Mariæ Virginis omnis
 unq̃

umq; Sanctorum, atque ex hac vita sangu
cederes unâ solùm peccati venialis exhib
culâ foedatus, eamque per totam aetern non
tem retineres, nunquam admittereris Ephes
caelestem gloriam. Quàm venenata q II
litas!

Affectus.

EXhorresce, Anima mea, & cave per se
unquam voluntariè ejusmodi ma muna
lam tibi affrices: adeò enim hæc D II
displicet, ut si vel per unam, omni usos e
hominum peccata impedire, omnes p tam
catores sanctificare, omnes damna ac in
cælo posses invehere; Deus tamen prop specti
effectus adeò præstantes, in admissione quan
vel unici peccati venialis non præbe Et ta
assensum. Admirare & dole de tua tem
negligentia. affect
circu

V E N A I I I.

Malitia peccati venialis.

*I. Malitiam peccati hujus ex eo col
quod Christo Domino, mundissimo erga
puritatis speculo adversetur, ac dispo
at, magni ei steterit, & pro eâ delo novi*

vitam sanguinem pretiosum fuderit: ut scilicet
 is exhiberet ipse sibi gloriosam Ecclesiam,
 terni non habentem maculam neque rugam.

revis.
 Ephes. 5.

II. Tanta deinde eius est malitia, ut
 omnia Martyrum sanguis, omnia Con-
 fessorum lacryma & pœnitentia, omnia
 Sanctorum merita, & heroica facinora,
 cave per se sola sumpta, non sint sufficientia ad
 mundandum ab unica veniali labe.

III Ne ergo mireris Sanctos tantâ
 omnia usos esse cautelâ, tantâ sensuum custodiâ,
 nes tam accurata presentia divina memoriâ,
 ac in omnibus operibus & verbis circum-
 amna spectatione & vigilantia. S. Joannes Baptista
 prop. quantus sanctus? in utero sanctificatus,
 ffion & tamen in eremum secessit; Ne levi sal-
 præbe tem maculare vitam fame possent. Loco
 tua in affectus, desiderium imitandi Sanctorum
 circumspeditionem excita, & attende tibi.

VENA IV.

Ingratitudo.

I. Considera ingratitude tuam
 erga Deum, qui omni momento novis,
 â deo novisq; beneficiis te afficit; & tu loco
 gras

gratitudinis tantum peccatorum venientium numerum. reddis, qui per vitam hunc, a cursum fortè ascendit ad quinquaginta, & unum vel centum millia. O quale chaos! summum

II. Deinde ingratum te exhibes Christo. II. Salvatori tuo, tum propter tot auxiliorum gratia, qua tibi promeruit, ac semper tunc auferunt; tum propter alia beneficia innumerabilia. & tamen vide num sit creatura in mundum in linguam quam toties & tam audacter offenderis. rum. idq; ex leuissimis causis. nus m

III. Ingratum denique te ostendis Spiritui Sancto, cuius templum, quod in te ait ac tu, pulveribus & araneorum telis ac tunc; stiolis deturpas; idq; leuissimis de causis paulatim sumpta ex rebus minimis occasione, sine vinis cet propter respectum humanum, cum insultum moditatem corporis, sensualitatem, mam riolam. Quantum dedecus! Doleas nariis dore suffundere, quod res adeò vilius eam tius quàm Deum curaveris; & deinde Clerico peccatorum odium, sedula mortificatione non su sensualitatum demonstrare statue. peccat trabs imposi tent

V E N A V.

Effectus peccati venialis.

I. Peccatum veniale cor hominis

create affigit, à perfecto Dei amore retrahit, dum charitatis fervorem imminuit, & unionem affectuosam anima cum Deo summo Bono suo impedit.

II. Deinde obscurat intellectum, voluntatem indurat, in virtutum exercitio alacritatem, in cultu divino gustum aufert, quemadmodum humor vitiosus in lingua gustum & delectationem ciborum. Opera bona minus Deo grata, minus meritoria reddit.

III. Denique peccatum veniale disponit ad mortale, veluti agritudo ad mortem; & potio occultè venenata disponit paulatim ad interitum; tum gratias divinis ponendo obstacula, tum Daemonis insultibus aditum patefaciendo, qui animam reperiens debiliorem, utpote ordinariis gratiæ presidiis destitutam, facile eam evertit. Unde gravem cujusdam Clerici aut Religiosi ruinam audiens eam non subito accidisse credas, sed sensim, à peccatorum venialium neglectu: sicut trabs à vermibus paulatim exesa, onere imposito, tandem repente corrui. Dole & te ut pupillam oculi custodi.

F

VENA

V E N A V I.

Pœnæ hujus & alterius vitæ

I. Expende pœnas in hac vita ob
niale peccatum à Deo inflictas. Moyses
Aaron licet magni Dei amici, tamen
diffidentiam, terra promissa ingressu
clusi sunt. Uxor Loth ob curiosita
oculorum in statuam salis conversa.
cum irreverentia arcam Domini tang
morte subitanè castigatus est: quis
paveat?

II. Bethsamarum quinquaginta
lia cum septuaginta Principibus
Arcam curiosius inuentes repenti
morte extincti sunt. David ex vanitate
subditos numerans, septuaginta millia
hominum excidio per pestilentiam,
Etatus est. Esaias Rex in thesauris
vanè sibi complacens, amissione bono
honoris, valetudinis & vitæ punitus
Quis non horreat?

III. Post hanc vitam verò, in judicio
particulari, austeriore vultu à Christo
Judice aspicietis, ad beatificum Dei

Etum & amplexum non statim admitte-
ris, sed ad purgatorii ergastulum aman-
daberis. Ubi expende: si aulicus tanto-
pere apprehendit, quod à Rege jubeatur
ex aula facessere: Si Nauta tam agrè
ferat, quòd peractà navigatione longè
portui appropinquans subita tempestate
repellatur in Oceanum: Si Filius nobilis
ita percellatur, quod ex longinqua pere-
grinatione redux loco paterni, materni-
que amplexus compingatur in carcerem:
quanto luctu & mœrore repulsam ex aula
cœlesti, à portu felicitis aternitatis, ab
amplexu divino amabilissimo tu feres?
Dole itaque, & cave tibi.

VENA VII.

Ignis purgatorii.

I. Apprehende vivaciter, Ignis pur-
gatorii flammam esse longè acerbissimas,
omniâque Martyrum tormenta & carni-
scinas multis passibus superare: est enim
idem ignis, juxta nonnullorum sententiam,
qui damnatos & demones cruciat, licet
Christi pari modo.

II. Deinde paucissimos esse scias, qui

F 2

absq̃

absque purgatorii pœnis rectè evolem
 caelum; ut patet ex Dialogis S. Grego-
 ex Historiis Ecclesiasticis certissimis,
 benè probat Bellarminus l. 1. de amissio-
 tia c. 13. Quomodo igitur laborandum
 ut sis è numero paucorum?

III. Noveris denique paucos esse
 parvo tempore, purgatorio detineantur
 aliquos certè compertum est, usque
 diem judicii ibidem permansuros, ut graviter
 quodam magno Prelato S. Ludgardo olim pe-
 velatum est, etsi is fuerit valde bene-
 Ecclesia meritus. Surius in vita. Quo di-
 ergo stupida es anima mea, ad fru-
 pœnas tam acerbis, quæ tam acrem
 sensum presentium centies minorum
 post verbum otiosum, post menda-
 jocosum, post vanitatem aut curiosum
 mox esses comburendus per carnificem
 nunquid abstineres? agnosce igitur
 in gravioribus suppliciis præcausasti?
 oscitantiam: dole, pave & cave. meum

Lacr
 dera

SI S
 De

fontem

usque

graviter

olim pe-

est qu-

Quo di-

V

Ex c

Ingre

tis t

dolore

meum

ex nih

hilo off

litudi

lam d

FC

FONS II.

Lacrymarum & doloris ex consideratione peccati lethalis profluens.

Si Sacerdos graviore aliquo delicto, quod Deus avertat, fortè maculatus sit hunc fontem adeat, atque ut abluatur persequatur, consideret aliquantulum, peccati gravitatem, ne objiciatur ei quod Deus olim per Jeremiam c. 8. locutus est: Nullus est qui agat pœnitentiam super peccato suo dicens, Quid feci?

VENA I. DOLORIS

Ex consideratione peccati, ut est offensa Creatoris.

Ingredere, Anima mea, penetrare mentis tue; atque ut majore compungaris dolore, expende, & oggere tibi ipsi. Quid feci? Ah! quid feci contra Creatorem meum, qui tanta pro me fecit: ipse me ex nihilo creavit; & ego ipsum pro nihilo offendi: ipse me ad imaginem & similitudinem suam fecit; ego imaginem illam delevi, & demonis similitudinem

indui: ipse mihi & anima potentia
corporis sensus largitus est, ego iisdem
suis sum, ut eum exacerbarem; ipse de
mundum hunc elegantem pro me cre-
dit, & ego, quantum in me fuit,
totum contra Conditorem converti. Quanta
malitia!

Affectus doloris.

PEccavi, Deus meus, peccavi
graviter Divinam Majestatem
offendi; sed vehementer contristor,
intimo corde doleo, atque affligor
infinito dolore dolere non posse, quod
Conditorem meum amantissimum
beneficentissimumque exasperarim; pro
nis mala rependerim; donisque tui
opprobrium tuum abusus fuerim,
quomodo te placabo? quid faciam, ut
bita tanta dissolvam? Ecce me totum
offero tibi ad servitium perpetuum;
corpus & animam; vitam & omnia,
etiam vitas, si haberem, libens
offerturus. O Deus propitius esto
peccatori!

VENA

VENA II. DOLORIS

Ex consideratione peccati, ut est
offensa Patris.

Quid feci deinde contra Patrem me-
um amantissimum, qui tanta mihi
beneficia prestitit? qui voluntariè verbo
veritatis me genuit; qui etiam non pe-
percit Unigenito pro sic genito, & cum
illo omnia donavit, sive quæ in terris, sive
quæ in cælis. Et ego vicissim quid feci?
instar Filii prodigi Patrem deserui, pro
bono malum reddidi, odium pro dilectio-
ne, obedientiam denegavi, monita sprevi,
mandata contempsi: verbo, ipse Patrem
se exhibuit mihi; sed ego non vicissim me
Filium. Quanta protervia!

Affectus Pudoris.

ET quâ fronte attollo oculos ad vul-
tum Patris tam boni, tam malus Filius!
pudet indigna gessisse genere meo; pudet
tanto Patri vixisse degenerem: pudet de-
seruisse paternam domum, dilapidasse
substantiam, esse pastum siliquis, conver-

fatum esse cum porcis. Confundor
 confundor audire: Si ego Pater, ubi
 honor meus? ubi amor? ubi timor?
 reverentia & obedientia? Ô Pater
 cavi in cœlum & coram te; jam non
 dignus vocari filius tuus: fac me
 unum de mercenariis tuis.

VENA III. DOLORIS

Ex consideratione peccati, ut est
 offensa Redemptoris.

Quid feci contra Redemptorem
 meum, qui tanta pro me fecit &
 stinuit? Quid gula mea intemperans
 feci, nisi Redemptori meo fel & aceto
 denuò propinare? Quid meâ superbiam
 nisi ejusdem caput spinis iterum punge
 quid feci proprio mei amore, nisi latus
 eius aperire? quid concupiscentias
 meis, nisi dorsum eius flagellis lacera
 quid pravis actionibus & desideriis,
 pedes ejus & manus clavis transfigere
 meisq; peccatis iterum crucifigere Filium
 Dei? Quanta crudelitas.

Affec

Affectus Amoris.

O Salvator mi! estne ullus homo in mundo, aut bestia, quam adeò graviter, tam saepe, tam protervè offenderim, atque te? prò pudor! ah! quâ ratione reconciliabor Tibi? Ecce ad pedes tuos mei causâ vulneratos cum Magdalena prosterno me, veniamque peto humillimè: utinam cum illa amoris & doloris lacrymas profunderem! & nunquam amplius peccarem! Amo enim te, Redemptor amantissime, purè propter te, quia bonus es, quia Deus es, & omni amore dignissimus. Obsecro igitur te, per cor tuum lanceâ transfixum & amoris vulnere saucium, transfige me, vulnera cor meum amoris tui vulnere tam valido, ut ardentissimè, & constantissimè deinceps te diligam, te quæram, te intendam, & à te non separer in æternum. Amen.

VENA IV. DOLORIS

Ex consideratione peccati ut est
offensa Domini.

Quid feci contra Dominum meum?
Contra Monarcham infinite Majesta-

F 5

tis?

tis? Ipse est Deus, ultionum Dominus,
 Judex justus & fortis, terribilis in con-
 siliiis super filios hominum: ideoque super
 omnia timendus: qui postquam occideri
 potest corpus & animam perdere in gehem-
 nam, & ego vile mancipium, abjectissimum
 servus spreui, offendi, irritavi in
 Deum & Dominum meum; dicens in cor-
 de meo, non requireret: qui tamen requirit
 omnia usque ad novissimum quadrante
 requireret, & retribuet abundanter super-
 entibus superbiam: requireret à redempto-
 servitium; honorem & gloriam ab eo
 quem plasmavit. O Domine! si
 lese Majestatis capite plectuntur; quod
 supplicium divinam Omnipotentiam
 temnentium erit?

Affectus Timoris.

EXhorresco, Domine Deus magni
 & omnibus artibus contremisco,
 cogitans, quod tremendam Majestatem
 tuam ausus fuerim offendere vilis pul-
 culus, levi flatu mox dispergendus,
 minimè recolligendus. Paveo gehennam

paveo Judicis vultum ipsis quoque tremendum Angelicis Potestatibus. Contremisco ab ira potentis, à facie furoris ejus, à verbo aspero, à ventre Inferi, à rugientibus præparatis ad escam. Quis dabit capiti meo aquam & oculis meis fontem lacrymarum, ut præveniam fletibus fletum, & stridorem dentium, & pondus catenarum prementium, stringentium, urentium, & consumentium. *S. Bernard. serm. 16. in Cant.* Quæ omnia tormenta prorsus debita sunt peccantibus in Dominum talem, & Reis læsæ tantæ Majestatis.

VENA V. DOLORIS.

Ex consideratione peccati, ut est
offensa Dei.

Quid feci contra Deum meum? peccavi, & tibi soli peccavi, Deus meus, primum principium, & ultimum finem meum deserui. Peccavi contra Patrem, Filium, & Spiritum Sanctum, qui in suum me habitaculum elegit & sanctificavit: Peccavi contra infinitam Dei mei bonitatem qua tot beneficiis me cumulavit:

lavit: contra ejus charitatem, qua
 gratis dilexit: contra misericordiam, quae
 gratuito mihi peccata remisit: contra
 omnipotentiam quae in omnibus me adju-
 vat, conservat & sustentat: denique contra
 omnes ejus perfectiones peccavi, eas con-
 culcando, ut propriam meam & perver-
 sam sequerer voluntatem. O quam
 iniquitas!

Affectus Pœnitentiae.

Miserere mei Deus, & sana animam
 meam, quia peccavi tibi: non aver-
 tas faciem tuam à me, & ne declines
 ira à servo tuo, propter delicta mea
 deserendo, & æternum me reprobantem
 agnosco culpam, iniquè egi, fateor,
 pœnitet & pudet peccasse, non pro
 pœnam temporalem aut æternam,
 purè propter te Deum meum, summum
 optimum, maximum, quem super omnia
 diligo. Exitus aquarum deducant oculos
 mei, & lacrymis si fieri possit, etiam
 guineis genas rigent.

VENA VI. DOLORIS

Ex consideratione peccati, ut est
Læſio ſui.

Quomodo autem exprimam, quid fe-
cerim contra meipſum? Animam
erim meam culpâ occidi; gratiâque &
charitate ſpoliavi; Dei amicitiam perdididi;
coeleſtem hereditatem amiſi; meipſum
Diaboli mancipium reddidi; & reum per-
petui carceris infernalis conſtitui. Quis
unquam majori me odio habuit, quàm
ego meipſum? Quis unquam crudelior
mihi inimicus extitit, quàm peccatum
meum! ô miſerum me! quid feci? &
quid faciam ut amiſſa recuperem, &
damna reſarciam?

Affectus Reſignationis.

Doleo ex intimo corde, mi Deus, &
ideo ſolùm, quòd te infinitè amabi-
lem offenderim. In punitionem verò &
ſatisfactionem aliqualem pro peccatis me-
is accepto ex hoc momento, quidquid
adverſi per tuam providentiam mihi ac-
cidere voles, illudque lubens volens per-
feram.

feram : accepto labores & ærummas
 morbum & mortem corporalem ad
 tum & beneplacitum tuum. Domine
 hinc ure, hinc seca, modò in æternum
 parcas.

VENA VII. DOLORIS

Ex consideratione peccati, ut
 læsio proximi.

Quid denique feci contra meos proxi-
 mos? alios fortè injustitiã nonnullam
 affeci : aliis honorem imminui : aliis ex-
 emplo haud laudabili fui : aliis irã, aliam
 invidiã nocui Denique Ecclesiam ma-
 trem meam contristavi, justos afflixi,
 Angelos pacis ad planctum provocavi, &
 creaturis usus sum contra communem
 Creatorem. O quid faciam, ut omnibus
 faciam satis.!

Propositum emendationis.

O Domine cum gratia tua vitam an-
 teactam corrigere firmiter statuo
 si quid aliquem defraudavi, reddo : ve-
 niam erratorum à te & ab omnibus hu-
 millimè flagito : mihi ab omnibus igno-

Sci cupio; quemadmodum & ego omnibus
 perlibenter ignosco; pro læsis à me, preces
 ad Deum fundo: fœtorem vitiorum
 meorum, boni exempli ac virtutum fra-
 grantiâ depellere satago: *Tantum mise-
 rere mei, Domine, quoniam infirmus
 sum; sana animam meam quia peccavi
 Tibi.* Psalm. 40.

Categoria malorum è radice pec-
 cati lethalis pullulantium.

*Si tentatio vehementior te pulsaverit;
 aut Caro, Mundus, Diabolusve te ali-
 quando prostraverit; ex hoc, quod sub-
 texo, Alphabeto, literam aliquam aut
 titulum seriò expende vel pro horrore pec-
 cati excitando, vel dolore.*

Peccatum mortale, opere, verbo, vel
 concupiscentiâ perpetratum, tanta gravi-
 tatis est & malitia, ut eam nullus homi-
 num & Angelorum, sed solus Deus per-
 fectè cognoscere valeat: est enim.

Adulterium, quo Anima fidem Deo
 datam in baptismo, frangit: est apostasia,
 seu defectio à parte Dei, & transitus ad
 partes Diaboli.

Bara-

Barathrum est eterna damnationis
infelicitatis.

Contemptus est Bonitatis, & pulchritudinis infinita.

Destructio est omnium bonorum gratiarum
& gloria.

Expulsio est Spiritus Sancti ex anima
& diaboli introductio.

Fœditas est anima tanta, ut creatura
universa eam perhorrescat.

Gelu & frigus est lethiferum, ignis
charitatis extinguens.

Hostis est Dei capitalissimus, quo nihil
odit magis.

Inobedientia mandatorum Dei est iniuria
Regis aeterni: Ignominia Christi
quâ de novo quodammodo Barabba postulatur,
aut pro re nihili venditur.

Lepra est, imò latro anime, & laqueus
diaboli, quo homines velut aves incaute
sapiuntur & mactantur.

Mors est anima, quam solus Deus potest
resuscitare. Macula tam infamis, quam
ut solo Christi sanguine queat abluī. Nil
certâ ratione infinitum, quia per
vatio Boni infiniti.

Nox est anima, caligo, tenebra egyptiacis densiores, quibus homo ita excæcatur ut precipitium non videat æternum.

Origo est omnium malorum temporalium & æternorum.

Privatio gratia: proditio in Deum, quâ homo arcem mentis sue Deo tollit, & in potestatem Diaboli transfert.

Quadriga Luciferi, quâ tot mortalium milliones deveci sunt & devehuntur ad orcum.

Rebellio adversus justissimam Dei voluntatem, & læsæ Majestatis divina reatus.

Sacrilegium, quo violatur templum Dei, & in fanum ac speluncam diaboli convertitur.

Transgressio divina legis & Tyrannus ob synteresin.

Venenum, virus & vulnus animæ mortiferum: Vita non amplius Deo sed Diabolo.

Zizania ab inimico superseminata, in fasciculos colliganda & mittenda in ignem æternum.

O! que pestis! que malorum ilias! considera, trepida & formida.

FONS

F O N S III.

Lacrymarum Amoris & Doloris
Pœnitentis animæ, ad imitationem
rum verè pœnitentium scaturiens.

V E N A I.

Ad exemplum S. Petri Apostoli summi

I. **Q**uis dabit capiti meo aquam
oculis meis fontem lacrymarum
ut fleam die & nocte, ac peccata mea
deplorem? O Magister mi! ô Jesu bone
quid feci? quàm ingratum me tantis
beneficiis exhibui? quoties proposui
quoties sanctè promisi, potius in carcerem
& in mortem ire, quàm te Dominum
& Magistrum meum peccando desere
& tamen recessi à te, pravam societatem
non fugi, peccandi occasionem adii,
eheu! cecidi, & si non verbis; at factum
te negavi, dum rei creatæ te postpositum
idque non semel tantùm, sed iterum
iterumque ac sæpius.

II. Heu! infelix ego peccator, quæ
nunc me vertam, nisi ad te, præceptor
amantissimum, cujus misericordiam non
numquam

numerus, cuius bonitatis & clementiæ infinitus est thesaurus. Procido igitur pudore plenus ad pedes tuos sacratissimos, veniam & gratiam humillimè exorans. Ne, obsecro, avertas faciem tuam à me; sed respice in me illis misericordiæ oculis, quibus respexisti Petrum, & ille conversus ac pœnitens flevit amarè.

III. O si cum Petro possem indefinenter flere! ô si sanguineis etiam lacrymis peccata mea eluere liceret! Verùm cum id arido & petrâ duriori cordi meo non liceat: agnosco tamen & detestor malitiam meam, execror peccata mea, summèque de iis doleo, quòd summam Bonitatem tuam offenderim; emendationem firmissimè propono; ac te super omnia diligo: Domine tu scis, quia amo te.

V E N A . II.

Ad Exemplum Filii prodigi.

I. **O** Pater amantiſſime! peccavi in cœlum & coram te: jam non sum dignus vocari filius tuus; fac me sicut unum de mercenariis tuis: ego enim sum ille inobediens & perfidus, qui con-

ita

tra mandatum tuum concupiscentiis me
 abstractus & illectus abii in regione
 longinquam, in regionem umbræ mortis
 ubi funes peccatorum circumplexi sunt
 me, & pericula inferni circumdederunt
 me. O quàm doleo! ô Pater mi! Ego
 sum belluo ille prodigus, qui substantiam
 meam dissipavi, gratiam tuam perdidici
 charitatem amisi, hæreditatem cœlestem
 dilapidavi. O quàm crucior! Ego sum
 refractarius ille privignus, qui Patrem
 optimum malitiosè deserui, summum
 Bonum graviter offendi, in Benefactorem
 maximum ingratus insurrexi. O quàm
 abominor perfidiam meam!

II. Fateor, ô Pater! indignus sum
 qui vel oculos in cœlum levem: verum
 tamen quo fugiam à facie tua? ubi
 abscondam ab ira tua? nunquid me
 Pater meus es tu, cuius miserationes
 continere non possunt; cuius pietas non
 quit concludi? Ego verò licet filii nomi-
 ne indignum me reddiderim, agnosco
 men non alium Patrem, præter te Domine.
 Quare ad pedes misericordiarum tuarum
 curro; ante thronum gratiæ tuæ prostratus

acido; & per paternum cor ac viscera misericordiæ tuæ veniam flagito, & remissionem peccatorum meorum humillimè imploro.

III. O Pater piissime! ô misericordiæ abysse! miserere mei; ignosce delictis, parce peccatis, explica paterna viscera, & me si non ut obedientem filium, saltem ut pœnitentem famulum in gratiam recipere, & stolam primam & gratiæ vestem redde, anulum indissolubilis amoris restitue; osculo pacis & amicitiae immentem dignare! mihi enim, tibi adhære bonum est, & statutum firmiter, nunquam ampliùs à te separari in æternum. Amen.

V E N A III.

Ad Exemplum Mariæ Magdalene.

I. **O** Magister mi; Rabboni dulcissime & amantissime! ah! quàm me pudet ac pœnitet toties peccâsse! Te ego infelix deserui, fontem aquæ vivæ, fontem gratiæ & gloriæ, fontem omnis boni, torrentem voluptatis: & fodi mihi cisternas divitiarum, honorum, voluptatum, verè cisternas dissipatas, quæ con-
tinere

P

Virginal

orolog

Sacerdot

tinere non valent aquas. Jugum tuum
 suave, & onus leve mandatorum tuorum
 excussi, ac septem Dæmoniorum ser-
 tuti me subjeci. O quàm doleo & ave-
 sor stultitiam meam! quòd unquam
 sideraverim aliis placere, quàm tu.
 Quàm erubesco, quòd vilem creaturam
 magis adamaverim, quàm te amabili-
 simum meum Creatorem! O si tot lacry-
 mis, quot Magdalena, peccata mea de-
 rem! Sed ubi lacrymæ? ubi gemitus?
 singultus? ubi sensibilis illa cordis com-
 tio? Novi quidem, ô Domine, sensibilis
 cordis vulnera ad contritionem necessari-
 non esse, quæ potiùs in voluntate, pecca-
 que propter Deum tam amabilem offe-
 sum, solida detestatione consistit: neque enim
 omnes tam profluos lacrymarum imbre-
 tam sensibiles cordis motus in promptu
 habent, nisi tu dederis: opto tamen
 hosce doloris mei testes, & tu nosse
 Domine, quanto opere eos desiderem:
 quorum defectu, culpas commissas
 detestor, ut vel sanguine, vel morte
 Deo meo tam bono illatam injuriam
 perem abolere.

II. Propono etiam firmissimè vitam meam omni vigilantia possibili emendare: malo vitæ, honoris & bonorum iacturam facere; potiùs omnes mortales etiam charissimos & potentissimos offendere; potiùs omnia, mundi, purgatorii & inferni tormenta, usque ad diem iudicii, imò in æternum sustinere; quàm denuò maiestatem tuam infinitam lædere. Cupio etiam bona & membra mea peccatorum adjumenta in pœnitentiæ instrumenta convertere: delitiæ & divitiæ non vitiorum deinceps, sed egenorum alimenta erunt: rebelle corpus jejuniis, ciliciis, flagris, aliisque pœnis castigabo & in servitutem redigam, ut serium pœnitentis animum & efficax emendationis propositum Deo meo magis demonstrarem: aut enim hic pœnitendum, aut ibi ardendum est.

III. Diligam te, Domine, fortitudo mea, & in signum amoris ad pedes tuos amore mei crucifixos supplex procido. Ah liceat eisdem cum Magdalena tenere, liceat os sacris admovere vulneribus, & osculum amoris pangere. Inveni quem diligit anima mea: hunc ego stringam
lacer-

P

Virginal

orologe
Lecardot

lacertis, amplectar brachiis, tenebor
 nibus, nec dimittam, nisi benedixerit
 hi; dixeritque: Anima, remittuntur
 peccata tua, vade in pace. Amen,

VENA IV.

Ad exemplum Davidis pœnitentem

Psalmm quinquagesimum, per se
 dum modum orandi, supra pagina
 explicatum, ruminando, inharendo
 stendo singulis verbis aut sensibus, qu
 diu ad gustum spiritualem aut contri
 nem quidpiam occurrerit.

Miserere.

Ego miser peccator, ad misericordiam
 fontem recurro, culpam agnosco, misericordiam
 tum intelligo, ideoque supplex rogo
 Deus, *Miserere*, miseriæ meæ comp
 re, afflicto condole, Reo parce, er
 veniam indulge, pœnitentem in gratiam
 recipe, & pristinâ charitate complecti

Mei.

O Domine! sub ticeo nomen me
 quod peccando deleui è Libro vitæ
 in mortis libro adscripti. Ne ergo
 ras, quis ego sim, ne nomem meum

iram te commoveat: tantum *Miserere mei*, confitentis peccatum, damnantis culpam, quærentis misericordiam; & propitius esto mihi peccatori.

Deus.

Misericors & miserator Domine: non ausim dicere *Deus meus*, sed tantum *Deus*. Deum agnosco, meum quomodo præsumere audeo: ego enim peccando te perdididi, malum amando à te elongavi: propterea quasi leprosus appropinquare non audeo, sed de longè stans, cum intima devotione clamo: *Miserere mei Deus! Secundum magnam misericordiam tuam.*

Magna vulnera, magnis remediis indigent, magnus peccator magnam gratiam, magna miseria, magnam misericordiam opus habet: ut ubi abundavit delictum, superabundet & gratia. Quærant alii parvam misericordiam qui ignoranter contrahunt culpam; ego autem sicut graviter cecidi, ita etiam scienter peccavi, ac proinde misericordiam magnam requiro. O Domine! misericordia tua magna sit super me; quia non tantum magna est super cælos misericordia tua, sed &

G

mi-

omnibus inquinamentis carnis & spiritûs,
ut partem tecum habere merear.

Quoniam iniquitatem meam ego cognosco.

Dum tentatio pulsaret, dæmon fasci-
naret, caro titillaret, species aliena me
deciperet, excæcatus fui, comprehende-
runt me iniquitates meæ, & non potui
ut viderem: peracto autem scelere, aperti
sunt oculi mei; & ecce, *iniquitatem*
meam ego cognosco, & quanta sit ejus ma-
litia penso, quantis bonis me spoliet,
quantis suppliciis obnoxium faciat, quàm
graviter Deum lædat, perspicio.

Et peccatum meum contra me est semper:

Quàm justa judicia tua Domine, qui
mox scelestos ultor à tergo sequeris: Pec-
cavi, & mox *peccatum meum contra me*
est, velut larva horrenda *semper*, diu
iniquitatis me territans: contra me est,
velut Accusator irata facie in reum fren-
dens: velut miles armatus in inermem
insiliens, velut fera immani rictu in præ-
cipitiam involans, velut Draco horrendis sibi-
s & spiris miserum circumplicans; velut
marnifex crudele supplicium semper inten-
dens. Ah eripe me Domine & libera me!

G 2

Tibi

Tibi soli peccavi.

Et si in proximum meum scandalo
injustitiâ graviter deliquerim, hoc tam
pro nihilo ducendum est, si cum offensa
ô Domine! comparetur. *Tibi soli pecca-*
quia tu solus mihi leges dare, tu solus
care & punire potes: *Tibi soli peccavi,*
do te solo conscio & inspectore scelus
travi, itaq; à te uno misericordiam pos-

Et malum coram te feci.

Malum hoc coram te Judice, Patre
Benefactore feci: coram infinita sapientia
tua, quæ me aspiciebat, coram infinita
charitate tua, quæ mihi indulgebat
ram omnipotentia tua quæ me tenebat.
Heu quanta ingratitude!

Præstanda sub ipsa Confessione
I. Accede ad sacrum tribunal
ad lavacrum Sanguinis Christi Domini
cum certa fiducia te in sanguine Agni
albandum, ac mundandum longè perfice
Naamo in Jordani flumine.

II. Deinde jam instar Filii proditoris
jam instar Magdalene, Petri &c. ad
cerdotis pedes, tanquam Vicarii Christi
procide & benedictionem pete.

III. Subjunge Confiteor, usque ad
 mea culpa inclusive, sub quo breviter
 actum contritionis renova. Deinde indi-
 cato ultima confessionis tempore peccata
 tua confitere. I. Humiliter, ea non excu-
 sando. II. Breviter, superflua non narran-
 do. III. Sincerè, peccata non palliando.
 IV. Honestè & clarè, sufficienter expli-
 cando. V. Integrè, addendo numerum cer-
 tum, vel si is nesciatur, verisimilem; ita ut
 nullum mortale, voluntariè omittatur: hoc
 enim grande fore sacrilegium, constat.

IV. Denique concludere verbis reliquis
 ex Confiteor. Vel subjungi poterit: De
 his & omnibus aliis peccatis meis intimè
 doleo quòd Dominum Deum summum bo-
 num offenderim, ac firmissimè propono
 emendationem, petòque salutarem pœni-
 tentiam & absolutionem. Sub qua, cogita
 animam tuam mundari pretioso Jesu
 Christi sanguine, cujus merita per Sacra-
 mentum pœnitentiæ tibi applicantur &
 breviter actum contritionis renova. O
 Deus! propitius esto mihi peccatori. O
 quàm doleo, quòd te summum Bonum me-
 um unquam offenderim!

Præstanda post Confessionem.

I. Pœnitentiam tanquam si ab ipso Christo Domino injuncta fuisset, libenti animo accepta, levissimamque reputa, ut est, si cum purgatorii, aut inferni periculo conferatur: ac proinde quamprimum potest, explenda est, gratiaque agenda, ut absolute beneficii, pro quo Sancti Patroni invitandi erunt.

II. Subjunge sequentem oratiunculam.

Sit tibi Domine obsecro meritis Beatorum, & rix semper Virginis, & omnium Sanctorum grata & accepta ista confessio, & quidquid mihi defuit, nunc, & de sufficientia contritionis, de puritate & integritate confessionis: suppleat pietas & misericordia tua, & secundum voluntatem digneris me habere plenius & perfectius absolutum in cælo. Qui vivis & regnas, &c.

III. Denique tibi jam mundanum Christo dici cogita: Vade & jam amplius noli peccare.

VII. ALEXIPHARMACA

Seu media contra tentationes, præsertim carnales; velut totidem clypei contra tela Nequissimi ignea.

I. **E**st fuga: Fugite, ait Apostolus: fugienda sunt itaque prava Societas, aspectus liberior, colloquia periculosa, conversatio proluxa, mansio cum sola, lectio obscæna, otium, intemperantia, convivium, saltus, contactus etiam manuum alienarum, ac demum alia quævis occasio.

II. Præsentia Dei. In omnia tentatione mox vivâ fide dic: Deus omnia cernit: vivit Dominus in cuius conspectu sto: Iudex adest, qui eodem, quo pecco, momento velut Luciferum in Tartarum precipitare me potest.

III. Frequens celebratio pia Missæ Sacrificii, in quo Christum sumis omnis puritatis & sanctitatis fontem, Virginum sponsum, qui pascitur inter lilia.

IV. Confessio crebra eidem sacerdoti valde docto, probato, & prudenti facta, in qua, ut magis te humilies, minima etiam aperi, & singula distinctè explica,

v.g. num primo momento restiteris, verò nec admittendo, nec repellendo quodammodo cum cogitationibus Inferi an denique voluntariè & plenè confiteris.

V. Oratio fervens, ac frequens singulari in Deum fiducia, & protectio quotidiana coram divina Majestate dicendo, te malle mori quàm succumbere. Iuvenit etiam quotidiana commendatio & invocatio Beatissimæ Virginis Angeli Custodis, S. Iosephi, S. Francisci Xaverii, aliorumve Sanctorum pietate excellentium.

VI. Opera pœnitentiæ: qualis usus cilicii, catenule, flagelli, lecti durioris, jejunii, orationis peractæ in genibus, vel brachiis expansis in modum crucis ante Crucifixi effigiem. Hoc genus dæmoniorum non eicitur nisi in oratione, & jejunio, & asperitatibus. Contra cum Apostolo castigandum & in obedientiam redigendum est, ne rebellet, recalcitret. Certum habet, corpus esse hostem tuum inferissimum, ac proinde

industria domandum. Post lapsum verò
 mox acerbam de te posnam sume, & in-
 genti zelo vindica, ut hac ratione Deum
 ac Sanctos, quos ante contristaras, exhile-
 res: & contra demones, quos exhilararas,
 contristes.

VII. Dum jam pulsari te sentis tenta-
 tione, aut phantasiâ impurâ, impresso mox
 cordi signo crucis, Jesum invoca, ut in
 corde tuosit, ne tentationi succumbas, &
 cum Augustino protestare: te malle mori
 quam fœdari & cutem manûs compri-
 mendo, pungendo, constringendo, aliâve,
 quam Spiritus sanctus suggeret, ratione,
 corpori dolorem infer, quo voluptas retun-
 datur: contraria enim contrariis cu-
 rantur. Resistite Diabolo &

tugiet à vobis.

Jacobi c. 4.



Probet autem seipsum Homo.



Ecce ignis et ligna. Gen. 12

Men. Cause fuit

HOR

Præ
 I. F
 sacra
 sande
 nis e
 char
 tion
 orna
 sand
 veni
 viti
 præ
 prop
 emp
 nib
 spir